

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/203/2021
Identifikačné číslo spisu:	1112233500
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1112233500.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne UVER INVEST, s.r.o., so sídlom v Bratislave - mestská časť Nové Mesto, Čermchová 2F, zastúpenej advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., so sídlom v Bratislave, Digital Park II, Einsteinova 25, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom dopravy a výstavby Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie Slobody č. 6, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advocatur Gémeš, Filipová & Partner AG, so sídlom vo Váduz, Lichtenštajnské kniežatstvo, Städtle 17, v mene ktorej koná JUDr. Veronika Barková, vedúca organizačnej zložky BOOM & SMART Slovakia, so sídlom v Banskej Bystrici, Dolná 6A, za účasti intervenienta na strane žalovanej Mestská časť Bratislava - Karlova Ves, so sídlom v Bratislave, Nám. sv. Františka č. 8, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9C 189/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2019 sp. zn. 4Co 270/2019 v spojení s opravným uznesením zo dňa 27. septembra 2021 č. k. 4Co 270/2019 - 1351, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

III. Intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa od žalovanej domáhala náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v sume 10 000 000 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,00 % p.a. za dobu od 1. marca 2012 do zaplatenia a sumy 1 639 849,91 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75% p.a. za dobu od 2. októbra 2012 do zaplatenia. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 285 784,10 eur na bankový účet právneho zástupcu. Viedľajšiemu účastníkovi (intervenientovi) na strane žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že spoločnosť žalobkyne podala 23. októbra 2009 na príslušný stavebný úrad Mestská časť Bratislava -

Karlova Ves návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby - POLYFUNKČNÝ OBJEKT GreenHILL - Staré Grunty - JUH, Bratislava - Karlova Ves v zmysle § 35 zákona č. 50/1976 Z. z. Uvedený návrh na vydanie územného rozhodnutia bol 14. decembra 2009 doplnený o záväzné stanovisko Magistrátu hl. mesta Bratislavy - súhlas so zriadením vjazdu a výjazdu, pripojenia stavby na komunikáciu Staré Grunty. Listom z 8. novembra 2010, ako aj listom z 1. decembra 2010 žalobkyňa vyzvala stavebný úrad, aby vo veci konal a oznámil začatie územného konania. Vzhľadom na nečinnosť stavebného úradu podala dňa 20. decembra 2010 proti nečinnosti stavebného úradu na Krajskom stavebnom úrade v Bratislave sťažnosť v zmysle zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov. V oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti z 15. mája 2011, číslo: A/2011/882/DLD Krajský stavebný úrad v Bratislave oznámil žalobkyni výsledok prešetrenia sťažnosti, pričom podľa názoru Krajského stavebného úradu v Bratislave bola podaná sťažnosť opodstatnená. O návrhu na vydanie územného rozhodnutia rozhodol príslušný stavebný úrad Mestská časť Bratislava - Karlova Ves rozhodnutím č. SU 2011/09/14145/4985/Vaa/KrV z 28. februára 2011, ktorým zamietol predmetný návrh na vydanie územného rozhodnutia. Žalobkyňa podala 14. apríla 2011 voči rozhodnutiu stavebného úradu odvolanie, pričom Krajský stavebný úrad rozhodnutím č. A-2011/1639-DLD z 26. júla 2011, rozhodnutie stavebného úradu potvrdil. Rozhodnutia stavebných úradov boli na základe žaloby žalobkyne podrobené aj súdnemu prieskumu, v rámci ktorého Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4S 193/2011 žalobu zamietol a v odôvodnení svojho rozsudku potvrdil právny názor stavebných úradov o nemožnosti realizovania výstavby v ochrannom pásme pohrebiska. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania žalobcu rozsudkom sp. zn. 5Sžp/29/2012 z 30. septembra 2013 potvrdil rozsudok krajského súdu, sp. zn. 4S 193/2011. Voči rozsudku najvyššieho súdu podala žalobkyňa ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Ústavný súd SR uznesením sp. zn. II. ÚS 265/2015 z 23. apríla 2015 tak, že sťažnosť žalobkyne odmietol, keďže závery Najvyššieho súdu SR v danej veci podľa názoru Ústavného súdu SR nevykazujú známky svojvôle a sú aj ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené. Na základe vyššie opísaného priebehu skutkových udalostí, ktoré neboli medzi účastníkmi konania sporné, bola žalobkyňa toho názoru, že z dôvodu 17 mesačnej nečinnosti stavebného úradu Mestská časť Bratislava - Karlova Ves a s tým spojeného prijatia nového zákona o pohrebníctve (zákon č. 131/2010 Z. z.) nedošlo k realizácii projektu GreenHILL, čím jej bola spôsobená škoda, za ktorú štát zodpovedá podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ("zákon o zodpovednosti štátu"). Po právnej stránke súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti štátu, § 16 ods. 8, § 33 ods. 4 zákona č. 470/2005 Z. z. (starý zákon o pohrebníctve), § 15 ods. 7, § 36 ods. 3 zákona č. 131/2010 Z. z. (nový zákon o pohrebníctve). Mal za to, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné (kumulatívne) splnenie troch základných predpokladov: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Po vyhodnotení dokazovania dospel k záveru, že vzhľadom k tomu, že nebola naplnená podmienka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a spôsobenou škodou, nebolo možné nároku žalobkyne vyhovieť a zároveň nebolo potrebné sa ďalej zaoberať otázkou výšky uplatnenej škody žalobkyňou. Uviedol, že otázka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu a konkrétnou škodou je jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom splnenie tejto podmienky nemal v danom prípade za preukázané. Poukázal aj na skutočnosti, že žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu za obmedzenie užívania pozemkov v ochrannom pásme v zmysle § 15 ods. 8 zák. č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve voči zriaďovateľovi pohrebiska - Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, ktoré konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 24C/254/2013. Žalobkyňa si v označenom konaní uplatňuje náhradu za obmedzenie užívania pozemkov ako jednorazovú náhradu vo výške 11 618 311,51 eur ako aj denné odškodné vo výške 280,65 eur za každý deň trvania obmedzenia užívania pozemkov počnúc 1. januárom 2014. Konštatoval tiež, že žalobkyňa po nezrealizovaní projektu GreenHILL pozemky, na ktorých mal byť projekt GreenHILL postavený, ďalej predala. Napriek tomu, že k realizácii projektu GreenHILL v zmysle navrhovanej projektovej dokumentácie nedošlo, mal za to, že žalobkyni nič nebránilo v tom, aby úpravou resp. zmenou projektu, tak aby tento rešpektoval ochranné pásmo pohrebiska v šírke 50 m, ďalej pozemky využila na realizáciu výstavby. Tvrdenia žalobkyne, že nečinnosťou stavebného úradu a následne prijatím nového zákona o pohrebníctve (zákon č. 131/2010 Z. z.) jej bolo znemožnené na pozemkoch stavať, a teda, že z dôvodu

nečinnosti stavebného úradu došlo k zmareniu jej projektu, nemal za pravdivé, keďže žalobkyňa mala možnosť projekt realizovať pri rešpektovaní ochranného pásma pohrebiska a takejto výstavbe nič nebránilo. Z vyjadrenia intervenienta, ako účastníka konania na strane žalovanej, mu navyše vyplynulo, že nový vlastník pozemkov, na ktorých mal byť projekt GreenHILL realizovaný, plánuje na nich výstavbu polyfunkčného objektu DREAM HILL s tým, že do ochranného pásma cintorína umiestni parkoviská, ktorých výstavba je tam dovolená. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že tieto priznal žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 29. novembra 2017 sp. zn. 4Co 82/2017 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Tento rozsudok napadla včas podaným dovolaním žalobkyňa, ktorého prípustnosť odvodila z § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázala okrem iného na to, že odvolací súd v rozpore s § 219 ods. 3 CSP neoznámil žalobkyni miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, hoci o uvedené niekoľkokrát požiadala.

4. O dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) 25. septembra 2019 uznesením sp. zn. 1Cdo/23/2019 tak, že zrušil rozsudok odvolacieho súdu z 29. novembra 2017 sp. zn. 4Co 82/2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre porušenie procesného práva uvedeného v § 219 ods. 3 CSP ako dôsledku nesprávneho postupu súdu v odvolacom konaní, keď bolo žalobkyni znemožnené uskutočňovať jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP tým, že ju na jej žiadosť súd neupovedomil o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronickou formou na jej emailovú adresu office@skubla.sk.

5. Po vrátení veci, odvolací súd, okrem oznámenia termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu, doručil elektronicky oznámenia o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia 18. decembra 2019 aj stranám na vedomie (č.l. 1000).

6. Odvolací súd následne na verejnom vyhlásení rozhodnutia 18. decembra 2019 rozhodol o odvolaní žalobkyne rozsudkom sp. zn. 4Co 270/2019, v spojení s opravným uznesením zo dňa 27. septembra 2021 č. k. 4Co 270/2019 - 1351 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny opätovne potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Odvolací súd opätovne skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky náležite zhodnotil a vyvodil na základe zisteného skutkového stavu správny právny záver a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Odvolací súd považoval odvolacie námietky žalobkyne za nedôvodné. V odôvodnení vysvetlil, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, a to: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu. Rozhodovanie o náhrade škody, ku ktorej vzniku došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu je závislé od náležitého posúdenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, predovšetkým príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Splnenie všetkých týchto podmienok je žalobkyňa, ktorú zaťažuje dôkazné bremeno, povinná tvrdiť a aj preukázať. V predmetnej veci bolo tak potrebné sa zaoberať predovšetkým, či boli naplnené vyššie uvedené podmienky žalobkyňou uplatňovaného nároku na náhradu škody. Odvolací súd vyhodnotil, že súd prvej inštancie sa ich skúmaním dostatočne zaoberal a dospel aj k správne mu záveru. Síce došlo k žalobkyňou tvrdenému nesprávne mu úradne mu postupu, spočívajúcemu v nečinnosti stavebného úradu, keďže postupoval v rozpore s právnymi predpismi, keď neuskutočnil zákonom predpísané procesné úkony a najmä nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, k úspešnosti nároku žalobkyne však preukázanie splnenia prvej podmienky zodpovednosti na náhradu škody nestačí, keďže by museli byť kumulatívne splnené aj ďalšie podmienky, a to existencia vzniknutej škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Pre posúdenie

otázky príčinnej súvislosti bolo totiž podstatné to, že aj keby stavebný úrad bol dodržal zákonom stanovené lehoty pri postupe v konaní a rozhodovaní o žiadosti žalobcu o vydanie územného rozhodnutia, nemožno vychádzať zo skutočnosti, že by bolo žiadosti žalobcu o vydanie územného rozhodnutia vyhovie, pričom navyše ani vydaním právoplatného územného rozhodnutia sa stavba ešte nerealizuje a začať realizovať stavbu by žalobkyňa mohla až na základe právoplatného stavebného povolenia. Nebolo preto možné vyvodzovať bezprostrednú príčinnú súvislosť z nečinnosti stavebného úradu v súvislosti so žalovanou škodou v dôsledku nerealizovania predmetného projektu. Odvolací súd sa tak stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nebola splnená podmienka príčinnej súvislosti medzi uvedeným nesprávnym úradným postupom stavebného úradu a škodou, a to aj bez ďalšieho zaoberania sa problematikou a výkladom zákonov č. 470/2005 Z. z. a č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve a ich prechodnými ustanoveniami. Odvolací súd uzavrel, že vzhľadom na nepreukázanú existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom stavebného úradu a škodou nebolo potrebné sa zaoberať ani preukazovaním existencie a výšky škody. Na dôvažok pripomenul konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu za obmedzenie užívania pozemkov v ochrannom pásme v zmysle § 16 ods. 8 zák. č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve voči zriaďovateľovi pohrebiska - Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, ktoré konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 24C/254/2013. V označenom konaní si žalobkyňa uplatňuje náhradu za obmedzenie užívania pozemkov ako jednorazovú náhradu vo výške 11 618 311,51 eur ako aj denné odškodné vo výške 280,65 eur za každý deň trvania obmedzenia užívania pozemkov počnúc 1. januárom 2014. Žalobkyňa tiež po nezrealizovaní projektu GreenHILL pozemky, na ktorých mal byť projekt GreenHILL postavený, ďalej predal. Z vyjadrenia intervenienta ako účastníka konania na strane žalovanej navyššie vyplynulo, že nový vlastník pozemkov, na ktorých mal byť projekt GreenHILL realizovaný plánuje na nich výstavbu polyfunkčného objektu DREAM HILL s tým, že do ochranného pásma cintorína umiestnil parkoviská, ktorých výstavba je tam dovoľaná. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP vzhľadom na úspech žalovanej v odvolacom konaní a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100%. Intervenientovi na strane žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ a tiež aj z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keďže odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu mal spočívať (i) v absencii zmienky o vyjadrení žalobkyne v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia; (ii) odvolací súd sa nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou súdnou praxou, na ktorej existenciu žalobkyňa výslovne niekoľkokrát poukazovala a závery prvoinštančného rozsudku a odvolacieho rozsudku sú s ňou v priamom rozpore; (iii) v skutočnosti, že odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s argumentom žalobkyne a jej poukazom na súdne rozhodnutia, v zmysle ktorých sa šírka ochranného pásma pohrebiska podľa starého zákona o pohrebníctve počítala od stredu pohrebiska, a nie od hranice pozemku; (iv) v arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý je nepreskúmateľný, v rozpore so zákazom vydávania tzv. prekvapivých rozhodnutí, popiera zásady formálnej a právnej logiky, je jednostranný a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti; napokon (v) odvolací súd bol povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie s ohľadom na existenciu ustálenej rozhodovacej praxe. Namietala, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí z 18. decembra 2019 nezmienil o podaní, ktoré doručila odvolaciemu súdu 16. decembra 2019, v ktorom uviedla zásadné argumenty pre rozhodnutie o veci ako napríklad aj tri rozhodnutia v inej veci žalobkyne, v ktorých súdy zhodne dospeli k záveru, že na pozemkoch žalobkyne neexistovalo žiadne ochranné pásmo v období doručenia návrhu na vydanie územného rozhodnutia stavebnému úradu. Odvolací súd pritom preukázateľne disponoval vyjadrením žalobkyne pred svojím rozhodnutím. Dovolateľke nie je zrejmé, či odvolací súd jej vyjadrenie vôbec „čítal“, resp. či zachytil jeho existenciu. Absencia zmienky o vyjadrení žalobkyne v odôvodnení rozsudku porušuje princíp rovnosti strán a rovnosti zbraní ako základných prvkov spravodlivého procesu a zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia v rozsahu absencie tejto zmienky. Rozhodnutie podľa dovolateľky nie je dostatočne odôvodnené a je

preto nepreskúmateľné z dôvodu, že odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou dovolateľky uvádzanou v opomenutom vyjadrení. Napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené aj z dôvodu, že odôvodnenie zrušeného rozsudku a napadnutého rozsudku, až na informáciu o zrušení zrušeného rozsudku dovolacím súdom, je v podstate „do bodky“ totožné, a teda vôbec nereflektuje ustálenú rozhodovaciu prax vrátane dovolacieho súdu, ktorá v čase vydania zrušeného rozsudku neexistovala, avšak existovala v čase vydania nového rozsudku. Žalobkyňa na túto prax poukazovala v „opomenutom“ vyjadrení. Tu poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/98/2017 a 4Cdo/120/2019. Odvolací súd sa ďalej žiadnym spôsobom nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou súdnou praxou, ktorú žalobkyňa vo vyjadrení prezentovala nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) zn. II. ÚS 566/2017 - 38 z 20. decembra 2017, uznesením Krajského súdu v Bratislave z 29. júna 2018 sp. zn. 7Co/81/2018 a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I zo 6. decembra 2018 sp. zn. 24C/254/2013, ktoré zhodne dospeli k záveru, že na pozemkoch žalobkyne v čase doručenia návrhu na vydanie územného rozhodnutia stavebnému úradu (23. októbra 2009) až do 31. decembra 2010 neexistovalo akékoľvek ochranné pásmo pohrebiska. Pásmo bolo zriadené až 1. januára 2011 nadobudnutím účinnosti nového zákona o pohrebníctve. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom malo spočívať v odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, za ktorú považovala, s poukazom na rozhodnutie č. R 31/2019 (sp. zn. 6Cdo/15/2017), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 566/2017 - 38 z 20. decembra 2017, podľa ktorého: „...prijatie nového zákona o pohrebníctve, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2011, je potrebné z pohľadu sťažovateľky považovať za neočakávaný a prekvapujúci zásah do jej práva slobodne disponovať svojím nehnuteľným pozemkovým majetkom, a to o to viac, že tento zásah do jej práva vykazuje znaky retroaktivity. Jej pozemky, ktoré sa dovtedy nenachádzali v ochrannom pásme cintorína Slávičie údolie, sa nadobudnutím účinnosti nového zákona o pohrebníctve dostali do tohto ochranného pásma, a to bez akejkoľvek zmeny skutkového stavu (napr. z dôvodu rozšírenia cintorína). (...) Dôvodom situácie, do ktorej sa sťažovateľka dostala, bol totiž legislatívny zásah štátu, ktorý prijatím a nadobudnutím účinnosti nového zákona o pohrebníctve znemožnil sťažovateľke v ňou zamýšľanom podnikateľskom zámere pokračovať a dokončiť ho.“. Dovolateľka argumentuje tiež nedostatočnosťou odôvodnenia rozhodnutia ohľadom počítania šírky ochranného pásma, ktoré považuje za nesprávne vyhodnotenú a v ďalšom odôvodnení dovolania sa venuje výkladovým pravidlám zákona o pohrebníctve a podporne uvádza rozhodnutie Okresného súdu Trnava z 22. augusta 2016 sp. zn. 26C/129/2015, ktoré potvrdil odvolací Krajský súd v Trnave z 26. februára 2018 sp. zn. 23Co/2/2017, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zamietajúcim dovolanie 16. mája 2019 sp. zn. 4Cdo/110/2018, ktorý bol neskôr publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 73/2019. Vo vzťahu k nedostatočnému odôvodneniu poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/7/2018, keďže odôvodnenie ťažiskovej námietky nemožno považovať za uspokojujúce, čo zakladá porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd sa tiež nezaoberal umiestnením pozemkov a ich vzdialenosťou od pohrebiska, nevykonal v tejto súvislosti žiadne dokazovanie, a preto považuje záver za svojvoľný. Rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne tiež z dôvodu, že je postavené na odlišných záveroch ako rozhodnutie súdu prvej inštancie. Ako príklad uvádza odsek 48 napadnutého rozhodnutia, z ktorého vyplývajú dva závery, ktoré v dovolaní namieta, prvý, že realizácia stavby by bola možná až na základe povolenia a druhý záver, podľa ktorého mala byť šírka ochranného pásma v inej šírke ako 50 m, ktorú však odvolací súd už v rozhodnutí bližšie nešpecifikoval. Rozhodnutie považuje za prekvapivé, kde poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/187/2014, 2Cdo/226/2011, 7Cdo/42/2010, 5Cdo/322/2009, 5Cdo/334/2009. Záver odvolacieho súdu považuje za jednostranný a zjavne nespravodlivý, lebo viaže možnosť domáhať sa náhrady škody výlučne na skutočnosť, či poškodená mala alebo nemala príslušné povolenie a vôbec nezohľadňuje skutočnosť, že bez škodovej udalosti, ktorú predstavuje nesprávny úradný postup, by poškodená s ohľadom na pravidelný beh vecí potrebné povolenie získala. Nepreukázanie príčinnej súvislosti považuje potom za neunesiteľné dôkazné bremeno v rozpore s právom na spravodlivý proces (III. ÚS 104/2013). K pravidelnému behu vecí a s tým súvisiacu škodu odôvodňuje rozhodnutiami sp. zn. 4Cdo/319/2008, 3Cdo/191/2017, I. ÚS 423/2014, I. ÚS 478/2017 a obdobne aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 237/2011 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 269/2006. Dovolateľka opakovane namieta, že na predmetnom pozemku sa nenachádzalo ochranné pásmo, čo dokazujú v odôvodnení dovolania spomínané dokumenty (str. 27 a 28 dovolania). V

dôvodoch sa venuje výkladu starého a nového zákona o pohrebníctve, osobitne upriamuje pozornosť na výklad ustanovenia o ochrannom pásme obidvoch zákonov a namieta správnosť výkladu jednotlivých ustanovení súdom prvej inštancie (str. 14 rozhodnutia súdu prvej inštancie). Dovolateľka považuje za nesprávne, že odvolací súd sa pokúsil zhojiť nedostatky rozhodnutia súdu prvej inštancie svojím rozhodnutím a doplnením odôvodnenia o argumenty, ktorými sa súd prvej inštancie nezaoberal a taktiež sa nesprávne vysporiadal aj s otázkou náhrady trov právneho zastúpenia štátu a štátnych orgánov. Keďže tak rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nesprávne, navrhla, aby dovolací súd zrušil (i) rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/270/2019-1063 z 18. decembra 2019 v časti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a v časti trov konania a v časti výroku, ktorým odvolací súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 % a (ii) rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9C/189/2012-668 zo 07. júna 2016 v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, a v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanej náhradu trov konania a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; prípadne, aby zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/270/2019-1063 z 18. decembra 2019 v časti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a v časti trov konania a v časti výroku, ktorým odvolací súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 % a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Dovolateľka zároveň v dovolaní žiadala v zmysle § 444 ods. 1 a 2 CSP o odklad vykonateľnosti a právoplatnosti napadnutých rozsudkov súdov prvej inštancie a odvolacieho súdu z dôvodu, že bola rozsudkom súdu prvej inštancie žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 285 784,10 eur a rozhodnutím odvolacieho súdu bol žalovanej priznaný plný nárok na náhradu trov. Žalobkyňa argumentuje účtovnou závierkou za rok 2018, podľa ktorej nedisponuje dostatočnými prostriedkami na úhradu náhrady trov konania. S ohľadom na majetkové pomery žalobkyne a značnú výšku náhrady trov konania hrozí žalobkyni významné riziko, že prípadná exekúcia voči nej za účelom vymoženia predmetnej pohľadávky žalovanej bude pre žalobkyňu likvidačná a mohla by viesť k jej zániku ešte počas dovolacieho konania. Na druhej strane odklad právoplatnosti/vykonateľnosti rozsudku s ohľadom na osobu žalovanej (Slovenská republika) nebude mať na ňu vplyv, resp. bude podstatne menším zásahom oproti zásahu do práv žalobkyne.

9. K podanému dovolaniu sa vyjadrila žalovaná podaním z 25. júna 2020. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za vecne správne, dostatočne odôvodnené a presvedčivé. Žalovaná považuje dovolanie za nesprávne koncipované, neprehľadné, v ktorom sa nesprávne prelínajú dôvody prípustnosti, pričom absentuje základné odôvodnenie prípustnosti, ktoré supluje veľký stranový rozsah dovolania. Žalovaná poukazuje na nesprávne označovanie bodov citovaného rozsudku a dovolanie považuje za kompilát predchádzajúcich podaní dovolateľky, s ktorými sa sudy už vo svojich rozhodnutiach náležite vysporiadali. Vyjadrenie žalobkyne doručené dva dni pred vyhlásením rozhodnutia, ktoré mal odvolací súd podľa argumentov dovolateľky opomenúť považuje vo vzťahu k predmetu veci za irelevantné, najmä ak bolo predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené z dôvodu procesného pochybenia súdu, ktoré bolo napravené novým rozhodnutím, v ktorom nemal odvolací súd žiaden dôvod odkloniť sa od svojho predchádzajúceho rozhodnutia. Zároveň uvádza, že žiaden právny predpis explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Ústavného súdu SR alebo všeobecných súdov vydaným v inej veci. Poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/174/2018, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré súd preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Žalobkyňou popísané námietky nepreukázali nesprávny procesný postup súdu a nezakladajú prípustnosť podľa § 420 písm. f/ CSP. Dva závery, ktoré žalobkyňa opisuje v dovolaní považuje za vytrhnuté z kontextu odôvodnenia rozsudku a žalobkyňa ich účelovo parafrázuje, aby navodili presvedčenie, že odvolací súd rozhodol na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie. Podľa názoru žalovanej dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je v zmysle § 447 písm. c/ CSP prípustné a navrhuje dovolaciemu súdu, aby dovolanie odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho

konania. Vo vzťahu k prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP konštatuje, že žalobkyňa nekonkretizovala právnu otázku riešenú odvolacím súdom a neuviedla ako ju odvolací súd riešil, neoznačila ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jej názoru odvolací súd odklonil a neuviedla ako mala byť otázka správne riešená (odkazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/193/2017, 6Cdo/174/2018). Vo vzťahu k argumentom žalobkyne, ktoré podkladá nálezhom Ústavného súdu SR II. ÚS 566/2017 konštatuje, že toto rozhodnutie nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Žalobkyňa neoznačila žiadny rozsudok dovolacieho súdu, nekonkretizovala ani v akej právnej otázke sa odvolací súd mal odkloniť. Závety dovolateľky konštatované v dovolaní považuje za nelogické a nesprávne, a preto považuje dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP za dostatočne nevymedzený a navrhla, aby dovolací súd aj v tejto časti dovolanie odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Alternatívne navrhla žalovanú dovolanie zamietnuť a priznať žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Vo vzťahu k návrhu na odklad vykonateľnosti a právoplatnosti spochybnila úspešnosť dovolania žalobkyne s tým, že dovolanie neosvedčuje predpoklad vzniku nenapraviteľnej alebo ťažko napraviteľnej ujmy.

10. Intervenient na strane žalovanej sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (ustanovenie § 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

12. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). V súvislosti s tým je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade sú v dovolaní uplatnené oba uvedené dovolacie dôvody.

15. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto

v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Nesprávnym procesným postupom je len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca (ne)činnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor). V zmysle § 420 písm. f/ CSP relevantným je nesprávny procesný postup, ktorým bola strane znemožnená realizácia jej procesných oprávnení a zmarená možnosť jej aktívnej účasti na konaní. Pokiaľ postupom súdu nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, nie je ním ani časť rozhodnutia (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

19. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko je naďalej aktuálne (porovnaj 1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017) a od tohto stanoviska dovolací súd, aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/), nevidí dôvod sa odkloniť.

20. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blíži k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

21. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď

na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia". Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

22. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016. Je potrebné prisvedčiť základnej argumentácii dovolateľky, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva však v preskúmvanej časti dovolania nejde.

24. Podstatným argumentom dovolateľky v časti jej dovolania, z ktorého vyvodzuje prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP je skutočnosť, že odvolací súd mal opomenúť zmeniť, prípadne prihliadnuť vo svojom odôvodnení na vyjadrenie žalovanej, ktoré doručila e-mailom na adresu podateľne Krajského súdu v Bratislave 16. decembra 2019 vo večerných hodinách a podanie doplnila originálom s elektronickým podpisom odoslaným do elektronickej schránky súdu následne 17. decembra 2019. Verejné vyhlásenie rozhodnutia sa konalo nasledujúci deň 18. decembra 2019. Dovolaťka považuje rozhodnutie za nepreskúmateľné a porušujúce jej práva na spravodlivý proces aj z dôvodu, že nie je dostatočne odôvodnené, nereflektuje ustálenú rozhodovaciu prax, odôvodnenie je nedostatočne odôvodnené aj preto, že je takmer „do bodky“ totožné so zrušeným odvolacím rozhodnutím, odvolací súd sa ďalej vôbec nevysporiadal s argumentom žalobkyne a jej poukazom na súdne rozhodnutia, v zmysle ktorých sa šírka ochranného pásma pohrebiska podľa starého zákona o pohrebníctve počítala od stredu pohrebiska, a nie od hranice pozemku; arbitrárnosť má spočívať aj v nepreskúmateľnosti, ktorá je v rozpore so zákazom vydávania tzv. prekvapivých rozhodnutí, a napokon odvolací súd bol povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie s ohľadom na existenciu ustálenej rozhodovacej praxe.

25. Zo spisu bolo zistené, že dovolaním napadnutý rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, priebežné stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania, ďalšie vyjadrenia strán i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Najmä od bodu 48. odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia dáva odvolací súd vysvetlenia a odpovede na otázky súvisiace s výkladom zákonov o pohrebníctve, náležite sa venuje podmienkam pre vznik nároku na náhradu škody a vysvetľuje svoj postoj, ktorým sa prikláňa k správnosti rozhodnutia veci súdom prvej inštancie. K

námietke ohľadom opomenutia zmienky o doručenom podaní žalobkyne v odôvodnení rozhodnutia je potrebné uviesť, že sudy riadne vykonávali svoje úkony v zmysle § 373 a nasl. CSP; odvolania a s tým súvisiace vyjadrenia boli riadne doručované, strany sa v príslušných lehotách vyjadrili a vyjadrenia boli doručené. Ohľadom podania, ktoré bolo doručené súdu pred verejným vyhlásením rozhodnutia je potrebné uviesť, že súd berie do úvahy v rámci zákonného procesného postupu všetky podstatné skutočnosti týkajúce sa predmetu konania, avšak nejde o uplatnenie práva strany, skôr naopak, o snahu mariť priebeh, rýchlosť a efektivitu konania, pokiaľ žalobkyňa doručuje vyjadrenie, v ktorom zmieňuje nález ústavného súdu, ktorý považuje za kľúčový, avšak ktorý má žalobkyňa k dispozícii už dva roky pred verejným vyhlásením rozhodnutia. Žalobkyňa mala primeraný priestor pred rozhodnutím súdu argumentovať vydaným nálezom. Žalobkyňa sa v predchádzajúcich podaniach vyjadrila k svojej žalobe, rovnako aj k podaniam protistrany, všetky vyjadrenia vzal odvolací súd primerane do úvahy a rozhodol o veci. Absencia zmienky o vyjadrení žalobkyne v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia nezakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Nezmienenie vyjadrenia v odôvodnení nemalo za následok neúspech žalobkyne v konaní, ani nemalo za následok právny názor odvolacieho súdu v danej veci. Odvolací súd vychádzal z dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, ktoré považoval za dostatočné, preto dokazovanie nedoplnil a vyhodnotil rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne. V odôvodnení sa venoval kľúčovej otázke, a to splneniu podmienok na náhradu škody. Ak by sa aj vyjadrenie stalo súčasťou odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, nič by to nezmenilo na závere, ktorý odvolací súd ustálil. Odvolací súd nepochybil, keď vyjadrenie žalobkyne v odôvodnení nezmienil, keďže toto bolo odosielané súdu v čase, v ktorom by sa s ním odvolací súdu už s primeraným predstihom ani nemohol oboznámiť.

26. Treba mať tiež na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nedôvodná je preto argumentácia žalobkyne, podľa ktorej je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Ani napadnuté rozhodnutie, ani predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie a ich odôvodnenia ako celok nie sú zjavne arbitrárne, nepreskúmateľné v takom rozsahu a do takej miery, že by boli zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné či už s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd alebo s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, alebo v rozpore s ustanovením o odôvodňovaní rozhodnutí § 220 CSP tak, ako to má na mysli § 420 písm. f/ CSP.

27. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Dovolací súd pripomína, že nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, či nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Ústavný súd považuje tento právny názor najvyššieho súdu za ústavne udržateľný (II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 279/2018).

28. Podstatná časť námietok žalobkyne k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia sa týkala aj právneho posúdenia veci. Tu najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie má byť obsahovo súrodé a konzistentné, čo nie je prípad dovolania žalobkyne, ktorá spája obsahovo dôvody k obidvom ustanoveniam, ku ktorým sa dovoláva a tieto vzájomne kombinuje a opakuje tak, že dovolanie je koncepčne nedostatočné. Odhliadnuc od formálnej stránky dovolania a vychádzajúc z jeho obsahu je potrebné pripomenúť, že každý dovolací dôvod má zákonom špecifikované podmienky prípustnosti, ktorých dodržiavanie je regulované zákonom a na ich dodržiavanie pri aplikácii dohliada dovolací súd. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že pre uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu sa vyžaduje

pochybenie v procesnom postupe. Právne posúdenie veci nie je procesným postupom. Najvyšší súd už dospel k tomu záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012). Na tom zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018), preto na tieto argumenty dovolací súd neprihliadal.

29. Dovolací súd prieskumom argumentov dovolateľky a odvolacieho rozhodnutia nezistil nedostatočnosť odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia. Totožnosť odvolacieho rozhodnutia so znením zrušeného odvolacieho rozhodnutia nemožno odvolaciemu súdu vytýkať, najmä ak mu rozhodnutím najvyšší súd vytkol len procesnú vadu konania spočívajúcu v neoznámení stranám verejného vyhlásenia rozhodnutia spôsobom akým požadovala žalobkyňa. Odvolací súd po zrušení jeho rozhodnutia najvyšším súdom a vrátení mu veci postupoval v zmysle § 455 CSP podľa právneho názoru najvyššieho súdu. Odvolací súd nedoplňal dokazovanie, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ku ktorého zisteniam sa priklonil. Dovolací súd nezistil nedostatok rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že nereflektuje ustálenú rozhodovaciu prax ani v skutočnosti, že sa takmer zhoduje s predtým zrušeným rozhodnutím. Dovolací súd upozorňuje, že v zrušujúcom rozhodnutí nevytýkal odvolaciemu súdu nesprávnosti uvedené v rozhodnutí, len nedostatok v postupe, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo. Skutočnosť, že rozhodnutie neobsahuje argumentáciu k rozhodnutiam podľa želania žalobkyne nemožno považovať za nedostatok odôvodnenia, pokiaľ je rozhodnutie zrozumiteľné a záver o opodstatnenosti odvolania je založený na výsledkoch prebiehajúceho dokazovania na súde prvej inštancie a výsledok konania je podložený skutkovými zisteniami vyplývajúcich z priebehu konania. Skutkové závery odvolacieho súdu, ktoré namieta dovolateľka vo vzťahu k rozporom v zistenej šírke ochranného pásma pohrebiska alebo k rozporom v počítaní bodu, od ktorého sa jeho šírka meria, nespádajú do rozsahu procesných postupov, ktoré by mohli zakladať nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Prieskumom dovolacích dôvodov nebola zistená ani arbitrárnosť, ani prekvapivosť rozhodnutia, keďže odvolací súd nasledoval zistenia súdu prvej inštancie, preto záver odvolacieho súdu nevykazuje žiadne prvky arbitrárnosti a prekvapivosti. Napokon dôvod nepreskúmateľnosti odvolacieho rozhodnutia, ktorý mal spočívať v nesprávnom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý bol povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť s ohľadom na existenciu ustálenej rozhodovacej praxe dovolací súd len poukazuje na svoje odôvodnenie nedostatkov dovolacích dôvodov vyššie, ktoré nezakladajú nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

30. Dovolací súd napokon konštatuje, že z dovolacích námietok nezistil nesprávny procesný postup, ktorým by bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. Dovolateľka vyvodzuje ďalej prípustnosť svojho dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

32. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

33. Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ustanovenie § 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ustanovenie § 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ustanovenie § 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ustanovenie § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (sp. zn. 1 Cdo 17/2019, sp. zn. 2 Cdo 225/2018, sp.

zn. 3 Cdo 142/2018, sp. zn. 4 Cdo 10/2018, sp. zn. 5 Cdo 9/2019, sp. zn. 7 Cdo 1/2018, sp. zn. 8 Cdo 94/2018). V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

34. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie, ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

35. O odklone je potom možné usudzovať v prípade, že dovolateľ uvedie v čom sa rozhodnutie „odkláňa“ a vo vzťahu ku ktorej rozhodovacej činnosti sa tak deje. Zákon však aj pri rozhodovacej činnosti výslovne vyžaduje určitú kategóriu rozhodnutí, ktoré sa radia k ustálenej rozhodovacej praxi. Pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu bola predmetom rozhodovania občianskoprávneho kolégia, ktoré na zasadnutí 9. novembra 2018 prijalo do Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky rozhodnutie najvyššieho súdu z 24. januára 2018 sp. zn. 6Cdo/29/2017, ako R 71/2018, v ktorom vyložilo rozsah pojmu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nasledovne: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“

36. V zmysle nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď napr. II ÚS 277/2021-28 alebo II. ÚS 608/2021-51) pri posudzovaní podania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému podaniu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu podania, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v podaní použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu podania. Posudzovanie podania taktiež neumožňuje súdu obsah úkonu dopĺňať, či domýšľať alebo z neho vyvodiť závery, ktoré z obsahu úkonu nevyplývajú (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H.Beck, 2016, s. 440-446).

37. Ak je v dovolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci odôvodnené tým, že skutkové zistenia a z nich vyplývajúci skutkový záver sú chybné, teda že skutkový stav, z ktorého vychádzal odvolací súd, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, z obsahového hľadiska nie je splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z ustanovenia § 428 CSP v spojení s požiadavkou v § 432 ods. 2 CSP, čiže jeho odôvodnenie dovolacími dôvodmi. V ustanovení, o ktorom je reč, sa totiž za jednu z náležitostí dovolania považuje aj uvedenie toho, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody). Dovolateľka v zásadnej časti svojho dovolania týkajúcej sa dôvodov, ktoré opodstatňujú prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP odôvodňuje nesprávnosťou ponímania šírky ochranného pásma súdmi nižších inštancií, merania šírky ochranného pásma a v konečnom dôsledku v skutkových zisteniach ohľadom existencie a neexistencie ochranného pásma v predmetnom konaní. Vychádzajúc z obsahu dovolania je potom zrejmé, že v skutočnosti odvolaciemu súdu vytýka nesprávne zistenie

skutkového stavu veci. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa namietala výsledok hodnotenia dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový záver, z ktorého vychádzal odvolací súd. Nesprávne zistenie alebo vyhodnotenie skutkového stavu však, ako už bolo uvedené vyššie, nie je podľa CSP dovolacím dôvodom. Dovolací súd ani nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Táto viazanosť zisteným skutkovým stavom je nevyhnutným predpokladom pre skúmanie správnosti právneho posúdenia veci, pretože podstatou právneho posúdenia veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav.

38. Je práve úlohou dovolateľky, ktorá je právne zastúpená advokátom, prípadne zamestnancom alebo osobou poverenou zastúpením dovolateľa v konaní, ktorej podmienkou je právnické vzdelanie, aby dovolanie vystavala argumentačne tak, že dovolací súd nebude mať pochybnosti o porovnávaných rozhodnutiach, ktorých rozdielnosť a odklon sa v dovolaní tvrdí. Vo vzťahu k odklonu musí ísť zároveň aj o ustálenú rozhodovaciu prax, ktorú definuje dovolací súd vyššie, pričom nemá ísť o bežnú rozhodovaciu činnosť, ale rozhodovacia činnosť musí byť „povýšená“ na status „ustálená“.

39. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie, ktorého rozdielnosť alebo odklon sa tvrdí musí spĺňať určité podmienky a kritériá, aby bolo možné z neho pri dovolacom prieskume vychádzať.

40. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 95/2017 a sp. zn. 7 Cdo 140/2017) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. V zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu 3Obdo/42/2018 z 21. augusta 2018, ktoré bolo prijaté do Zbierky stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 9/2018, evidované pod č. R 83/2018: „Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť“. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priechiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP (porovnaj napr. sp. zn. 2 Cdo 167/2017, sp. zn. 3 Cdo 235/2016, sp. zn. 5 Cdo 13/2018, sp. zn. 7 Cdo 114/2018, sp. zn. 8 Cdo 78/2017; tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

41. Vo vzťahu k právnym otázkam, ktoré dovolateľka vo svojom dovolaní predkladá na riešenie je potrebné v zmysle vyššie uvedeného poukázať predovšetkým na skutočnosť, že podstatnou otázkou, na ktorej spočívalo rozhodnutie bolo pre odvolací súd splnenie podmienok pre nárok na náhradu škody, ktoré vyhodnotil ako nedostatočné, keďže skonštatoval, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno keď nepreukázala príčinnú súvislosť medzi konaním (nekonaním) štátneho orgánu a vznikom škody. Otázky

kladené dovolateľkou týkajúce sa existencie ochranného pásma, ani ohľadom nesprávneho právneho posúdenia, ak neuviedol žalobkyňou navrhovanú judikatúru, potom nie sú otázkami, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a na ich zodpovedaní potom nespočíva výsledok konania. Dovolaťka vo svojom dovolaní opakovane namieta nesprávne vypsoriadanie sa súdov nižších inštancií s otázkou existencie ochranného pásma na pozemkoch, ktoré vlastnila a podporne pre namietanú nesprávnosť argumentuje nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zn. II. ÚS 566/2017 - 38 z 20. decembra 2017, v porovnaní s rozhodnutím ktorým malo dôjsť k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom nález ústavného súdu považuje za ustálenú rozhodovaciu prax s poukazom na rozhodnutie č. R 31/2019 (sp. zn. 6Cdo/15/2017). Tu najvyšší súd upozorňuje, že zo Zbierky stanovísk NS a súdov SR vyplýva, že právna veta, s ktorou bolo rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/15/2017 prijaté do zbierky sa netýka rozšírenia definície ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, i keď v odôvodnení vykladá definíciu ustálenej rozhodovacej praxe rozširujúco, definícia zverejnená pod R 71/2018 doposiaľ nebola rozšírená o ďalší okruh rozhodnutí, a preto je zrejme, že naďalej zostáva aplikovateľnou prioritne tá verzia definície, ktorá bola ustálená rozhodnutím R 71/2018. Nález ústavného súdu preto doposiaľ nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Osvojenie si odôvodnenia rozhodnutí súdov najvyššej súdnej inštancie podľa vlastných výkladových pravidiel a prispôsobenie si rozhodovacej praxe vlastným potrebám, ktoré vyhovujú predmetnému konaniu podľa uhla pohľadu dovolateľky nezaručuje prípustnosť dovolania. Prípustnosť dovolania musí byť zrejmá a zistená. Dovolacie konanie je prostriedkom nápravy zjavnej nedostatočnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle požiadaviek Civilného sporového poriadku, ktoré nastavili pravidlá prípustnosti dovolania tak, aby bola zachovaná spravodlivosť a rovnosť uplatnenia práv na oboch stranách konania.

42. Najvyšší súd dospel preto k záveru, že argumentácia dovolateľky, týkajúca sa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, je nedostatočná a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 až § 435 CSP.

43. Dovolací súd po preskúmaní dovolania skonštatoval, že na podklade dovolania žalobkyne nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody dovolací súd v časti, v ktorej dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP nezistil nesprávny procesný postup, ktorým by bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a dovolanie v tejto časti odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP a v časti, v ktorej prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP odmietol podané dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

44. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal nárok na úplnú náhradu trov dovolacieho konania. Intervenientovi nárok na náhradu trov nepriznal, keďže mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.